KRIS - KROS

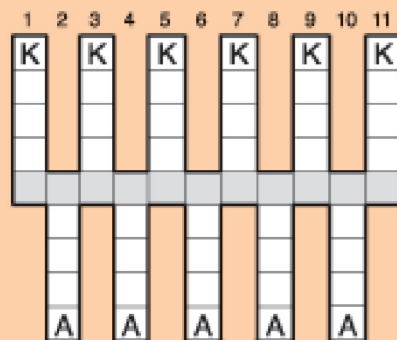
Tajenka skrývá jméno našeho zpěváka.

3: AUT, MED, NOR 4: MÁTA
5: AROMA, EDIKT, GOLEM, KADET,
NOREK, PANEL, PÁTEK, RADAR,
RODEN, TEMPO, TUCET
8: KONIKLEC

HŘEBENOVKA

Tajenka skrývá film Karla Zemana.

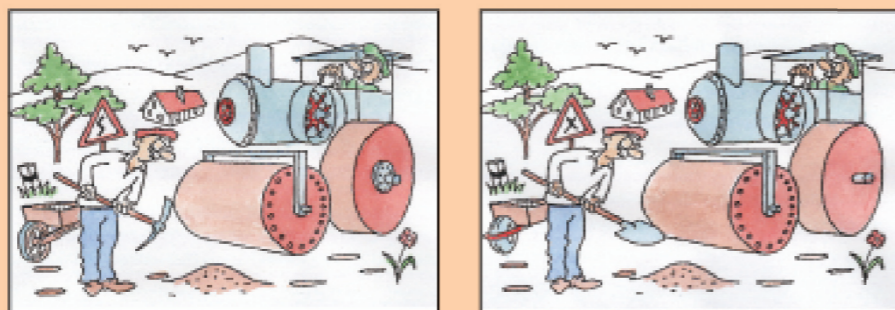
1. Středověká loď - 2. Žaludeční lék - 3. Zánět sliznice - 4. Kolonie - 5. Podzemní část rostliny - 6. Naše metropole - 7. Bodavý hmyz - 8. Matka Mohameda - 9. Autor Mlynářky z Granady - 10. Pravoslavný obraz - 11. Pastýřská píšťala.

OBRÁZKOVÁ OSMISMĚRKA

Po vyškrtání všech výrazů zbyde 7 písmen, která tvoří jméno jedné naší řeky.

R	K	Í	N	T	A	L	B	B
T	M	K	O	F	E	O	A	H
E	Č	J	A	R	E	T	I	C
V	A	N	A	Š	E	O	I	A
S	K	B	K	R	T	S	R	R
A	E	O	K	L	T	A	N	A
T	D	A	Ř	E	K	A	N	T
A	K	U	R	E	R	U	N	Y
R	K	N	T	E	N	T	A	K
V	A	A	B	O	P	O	N	A

Obrázky se od sebe liší pěti maličkostmi.

Děti vypěstovaly dvoumetrové kukuřice

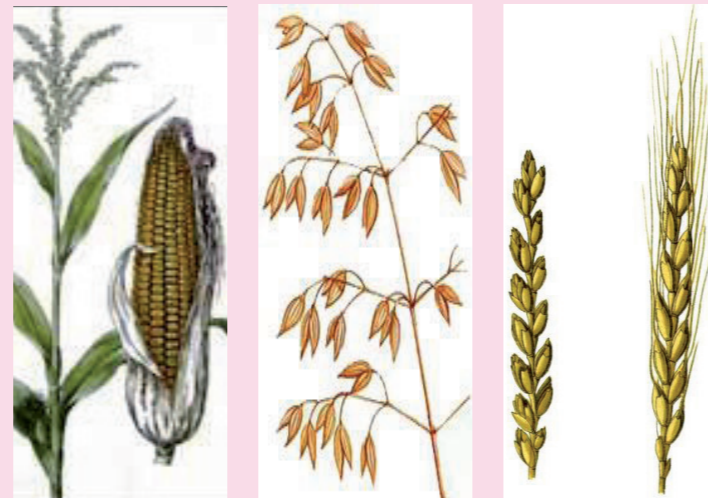
ADRIANA POKORNÁ (9.B)

Loňské 6. třídy si s paní učitelkou Patricií Mencoovou zasely na jaře ve školní zahrádce obilí (v tomto případě kukuřici). Byla to těžká dřina, zvláště s vybavením školní „kūlničky“. O kukuřici se žáci pečlivě starali, zalévali a výsledek byl samozřejmě po prázdninách poznat. Z jejich malinkých semínek vyrostly kukuřice

velké dva metry. „Cílem miniprojektu bylo seznámit žáky s obilovinami a jejich významem a využitím,“ vysvětlila paní učitelka Mencoová.

Rébus Adriany Pokorné (9.B):

Přiřaď: a) kukuřice b) pšenice c) oves

Školní expres: Vydává ZŠ Liberecká. www.zsliberecka.cz; skolniexpres@zsliberecka.cz. Ročník osmý. Vychází čtvrtletně. Redakční rada: 6. A – Klauzie Karaqi, Markéta Gyngová, Valerie Moravcová; 7.C – Lucie Poláková, Kateřina Pravcová, Adéla Tövišová; 8.A – Darja Dočekalová; 9.B – Eliška Valová, Kateřina Pikolová, Adriana Pokorná; 9.C – Radim Císař. Odpovědný redaktor: Petra Endlerová. Grafika: Jiří Endler. Tisk: Martin Pařízek.

AKTUÁLNĚ

Nové webové stránky – Nový design získaly s novým školním rokem i webové stránky naší školy. Potřebné informace, dokumenty, fotografie, aktuality či kontakty najdete v novém na stávající webové adrese: www.zsliberecka.cz

Betlémy – Dne 26. listopadu bude jasně, zda žáci naší školy vytvořili rekord v počtu vytvořených betlémů. V každém případě ty nejhezčí výtvory budou k vidění od 2. prosince 2012 do 13. ledna 2013 v Muzeu skla a bižuterie v Jablonci. Aby byl rekord pokořen, musí žáci vytvořit více než 787 betlémů.

Zákaz zastavení – U zadního vchodu školy se objevilo nové dopravní značení – zákaz zastavení. Vychází z potřeby zajistit bezpečnost při příchodu a odchodu žáků. Řidiči, zejména rodiče přivázející žáky, prosíme, respektujte jej.

Školní outdoorový pohár – Od září se uskutečnily již dva závody dalšího ročníku tradičního a oblíbeného Školního outdoorového poháru – přespolní běh a plavání. Výsledky a fotografie jsou umístěny v sekci aktuality na www.zsliberecka.cz

Postup do celorepublikového finále – Desetičlenné družstvo naší školy složené z žáků a žákyní 2. - 5. ročníku se zúčastnilo krajského kola atletické soutěže Kinderiáda. Při účasti 27 škol Libereckého kraje se umístilo na 3. místě a vybojovalo si postup do republikového finále, které se bude konat v červnu v Praze. Závody se konaly v jablonecké atletické hale na Střelnici.

Plavecká škola – I letos navštívují naši druháci a třetíci plaveckou školu v jabloneckém bazéně. První skupina již obdržela mokrá vysvědčení.

Do anglických rodin na zkušenou

DARJA DOČEKALOVÁ, KATEŘINA PIKOLOVÁ, ELIŠKA VALOVÁ, RADIM CÍSAŘ
(ŽÁCI, KTERÍ SE ÚČASTNILI ZÁJEZDU)

Děti začaly opouštět školu po vyučování. Někteří vyvolení stáli s kufry v davu plni očekávání na příjezd žlutého autobusu, ve kterém stráví příštích šestnáct hodin na cestě do Anglie. Psalo se 15. října...

Po zdlouhavé cestě, na které jsme mohli sledovat různé filmy či poslouchat komické příběhy Jára Cimrmana, jsme konečně dorazili k průlivu, jenž dělí Anglii od zbytku Evropy. Ve francouzském přístavním městečku Calais jsme se nalodili na trajekt, který nás během několika hodin dovezl do Doveru. Oproti zdlouhavé cestě se zdál úsek z Doveru do Londýna velice krátký.

První, co nás při vystoupení z autobusu praštilo do očí, byl Westminsterský palác společně

s věží zvanou Big Ben, rozláhající se za řekou Temží. Hned na to následovala celodenní túra za londýnskými památkami. Dětské turisty jako jsme my, nejvíce zaujala obří vyhlídková atrakce zvaná London eye.

Zároveň jsme tento den mohli zhlédnout Buckinghamský palác, Westminster Abbey nebo St. James park. Po silně namáhavém dni, když už byli všichni velmi unaveni, nás autobus vysadil na meeting pointu, odkud si nás začali postupně vyzvedávat hostitelské rodiny. Už první večer strávený s rodinami jsme mohli poznávat anglickou kulturu, ochutnávat typickou kuchyni nebo strávit večer u televize.

Další den prožitý v Anglii započal cestou do městečka Windsdor. Zde jsme mohli navštívit královské sídlo a později jsme dostali krátký rozhod.

Pokračování na straně 2

Dva dny na návštěvě v družební škole v Bautzenu

RADIM CÍSAŘ (9.C)

Ve středu 26. září odjeli zpěváci DPS Rolnička, družstvo volejbalistů a pedagogický doprovod do naší družební školy v Bautzenu. Po srdečném přijetí se smíšené družstvo volejbalistů utkalo s týmy místní základní a střední školy a gymnázia. Naše družstvo vybojovalo 3. místo.

Po cestě nás ve škole čekaly německé děti, aby nás svou písničkou uvítaly a podle zvyku nabídly chléb se solí, tradiční slovanský pokrm, protože se právě konal Den slovanských národů. Po uvítání a zazpívání lidových písní se volejbalisti z Liberecké přesunuli do místní tělo-

cvičny, aby se připravili na nadcházející turnaj, ve kterém nám vybojovali krásné třetí místo. Poté se opět přesunuli do školního „divadla“, ve kterém předvedl své

umění sbor Rolnička reprezentující zvyky v České republice. Hned po něm se prezentovali Poláci a Lužičtí Srbové.

Po obědě ve školní jídelně jsme se vydali

ke středu města, odkud jsme vyrazili na exkurzi po bautzenských památkách. Mohli jsme například vidět bautzenskou katedrálu, radnici, hřbitov, bránu do staré-

ho města nebo muzeum výroby tradiční hořčice. Hned potom jsme se jeli navečeřet do školy, rozloučit s dětmi a učitelkami a vyrazit na ubytovnu do přílehlé vesničky Sohländ.

Na druhý den jsme vyjeli směrem na jihovýchod ke městu Görlitz, kde se nacházel zábavní park se spoustou atrakcí. Na tomto místě jsme si dali oběd. Poté Rolnička zazpívala pro návštěvníky parku lidové písničky.

Po tomto zážitku se všichni vrátili zpátky do Jablonce plni zážitků. Nám nezbyvá nic jiného než poděkovat našim učitelkám, které zájezd organizovaly.

Sám doma s hladem aneb Palačinky na stropě

KATEŘINA PRAVCOVÁ (7.C)

No to víte, byla jsem sama doma a mamka mi zapoměla doma nechat oběd, a tak když už jsem hladý neviděla, rozhodla jsem se, že si udělám palačinky.

Vzala jsem si: 1l mléka, hladkou mouku, 1 vejce, hrnec – pánev, droždí, olej.

Do hrnce jsem si pro jistotu vřela rovnou ten 1 litr mléka, potom jsem tam dala 1 vejce a rozdrobně droždí. Jenže to droždí ne a ne se rozpustit. Tak jsem ho i s mlékem strčila na sporák a začala vařit.

Po 5 minutách jsem směs sundala ze sporáku (nezapomeňte ale sporák vypnout!!!). Potom jsem začala přidávat mouku. Těsto mi zhoustlo a já jsem si připravila pánev s olejem. Když se olej rozpálil, těsto jsem nalila.

Když se mi zdálo, že je po jedné straně palačinka hotová, chtěla jsem ji obrátit elegantním otočením ve vzduchu, jak to vidám u tatky. Vyhodila jsem ji ale příliš vysoko. Přilepila se na strop a protože byla velmi tenká, nehodlala se jen tak odlepit. Tak jsem raději začala dělat další, ale ta první mi spadla na hlavu. Nenechala jsem se odradit a udělala druhou, třetí, čtvrtou, pátou ...

Bohužel jsem větší spátčila, ale ta poslední - ta se mi povedla!

Když přišla mamka domů, divila se, co jsem dělala, a tak jsem jí to celé popsala jako vám... Jen jsme se na kroužku ve škole přeli, jestli jsem smažila lívanče, nebo palačinky.

Do anglických rodin na zkušenou

Pokračování ze strany 1

Následně jsme se přemístili k autobusu, který nás přepravil zpátky do Londýna, a to k přírodovědnému muzeu, které patří k největším muzeím ve Velké Británii. Zde jsme dostali dvouhodinový rozchod na prohlídku expozice. Muzeum bylo však příliš velké na to, abychom si ho mohli projít v klidu celé. Následně jsme měli na výběr mezi Přírodopisným muzeem a Muzeem užitého umění v historii. Nato jsme narychlo vyrazili do Hyde parku a pokochat se pohledem na fontánu princezny Diany nebo na rozsáhlou plochu, jež byla upravena ve stylu anglických trávníků. Po dalším dni plném poznání jsme autobusem opět dojeli na místo, kde nás již očekávaly naše hostitelské rodiny.

Ráno jsme se probudili plni očekávání, co nás tento den čeká. Rozloučili jsme se s hostitelskou rodinou, u které jsme strávili dvě noci. Potom jsme se přesunuli do nejstarší

středověké části města Londýna zvané Tower.

Po zajímavé prohlídce Toweru jsem pokračovali v chůzi přes Tower bridge podél řeky Temže, u které jsme zhlédli spoustu zajímavých památek. Hned nato jsme přešli Millenium bridge, odkud jsme dorazili k st. Paul's cathedral.

Tam nás čekal namáhavý výstup až na vrchol věže katedrály. I přes to, že jsme byli unaveni namáhavým výstupem, jsme se těšili na nákupy ve známé londýnské tržnici Covent garden. Nákupy vyšťavující naše peněženky utekly rychle a naše výprava směřovala k lodi, která nás zavezla až na Greenwich. Zde jsme viděli slavný nultý poledník. K tomuto místu jsme dorazili již po setmění, a tak jsme poledník viděli osvětlený jasně zeleným laserem.

Po prohlídce Greenwiche byl čas nastoupit do autobusu, který nás dopravil z Londýna opět do Doveru na trajekt.

Odtud jsme se vrátili stejnou cestou zpátky domů.

Slavnost slabikáře se všem moc líbila

DARJA DOČEKALOVÁ (8.A)

Ve čtvrtek 8. listopadu se před čtvrtou hodinou odpolední začala školní jídelna plnit rodiči a dětmi. Během několika minut byl celý prostor zaplněn. Všichni napjatě očekávali vystoupení prvňáčků a jejich učitelek na letošní Slavnosti slabikáře. Slavnost začala uvítacím proslovem pana ředitele Jiřího Čefovského a pak následoval program. Účinkující si v něm zahráli na filmový štáb, na-

táčející pohádkový program pro děti. Prvňáčci pod vedením svých učitelek předvedli úžasný výkon, který vzbudil v publiku nadšení. Děti tancovaly na veselé písničky a přednesly básně s pohádkovou tematikou. Básně byly sice těžké, ale děti si s nimi hravě poradily.

Druhou část programu tvořilo divadlo zahrané učitelkami, účinkující děti si tak mohly odpočinout. Hra byla o tom, jak si Popleta chtěl vzít princeznu za ženu, ale aby to

dokázal, musel se naučit číst. Divadlo se líbilo hlavně díky vtipnému scénáři, nad kterým se smáli všichni diváci. Po skončení divadla paní učitelky, coby pohádkové bytosti, předaly prvňáčkům slabikáře. Opravdový pohádkový konec nastal ale až v úplném závěru slavnosti, kdy školu navštívila bývalá paní ředitelka Věra Stehlíková.

Že se slavnost líbila, potvrzuje například jeden z mnoha názorů od rodičů: „Bylo to opravdu hezké, všichni byli moc šikovni.“ A jak by slavnost ohodnotila jedna z hlavních pořadatelek, paní učitelka Niederlová: „Příprava byla namáhavá, ale s kolegyněmi jsme sehraný tým a děti byly moc šikovné, takže jsme to nakonec vše zvládli.“

Zeptali jsme se našich učitelů: *Když Vám bylo 15 let,*

Vlevo nahore Petra Hlubučková a vedle Petra Rucká, na straně 5 Jitka Císařová (druhá sedící zleva).

1) ... koho jste obdivovala?

Petra Hlubučková (PH): Na střední škole jsem obdivovala chlapce z třetího ročníku.

Jitka Císařová (JC): Já jsem nikdy příliš neobdivovala známé herce, zpěváky nebo sportovce. Milovala jsem svou babičku, vážila si rodičů, i když k obdivu bylo asi v těchto letech daleko, respektovala jsem své učitele, přestože jsem si někdy myslela cokoli.

Petra Rucká (PR): Strašně se mi líbil Sagvan Tofi.

2) ... jak jste se oblékala, česala ...?

PH: Do 14 let jsem měla krátké vlasy, ale vše se změnilo s nástupem na střední školu. Od střední školy jsem si nechala narůst dlouhé vlasy. A jako doplněk do vlasů jsem používala sátky. Nosila jsem dlouhé pletené svetry a pro změnu občas i černé mikiny. A takto vystylovaná jsem si připadala „in“.

JC: Do svých patnácti, možná šestnácti let jsem nosila dlouhé vlasy sčesané z čela, potom jsem se nechala ostříhat nakrátko.

PR: Protože jsme měli příbuzné v tehdejší Západní Německu a od nich

několikrát do roka „secondhand“, tak jsem měla všechno – džíny, trika s nápisy, mikiny, barevné punčocháče, kalhotovou sukni, adidasky jako jediné dítě na ZŠ. Věci byly obnošené, ale západní. Měla jsem dlouhé vlasy s ofinou, nosila culík nebo culíky.

3) ... mohla jste chodit večer za zábavou a do kolika hodin Vás rodiče nechali?

PH: V tomto období jsem byla na internátě, tudíž jsme měli večerku v 9 hodin. Ale přestože byli rodiče přísní, tak jsem chodila na chalupě za zábavou popřípadě na diskotéky.

JC: Myslím, že od patnácti let bych měla svolení chodit na zábavy. Bohužel jsem ho využila poprvé v sedmnácti letech, kdy jsem šla na zábavu na Černou studnici s mou o šest let starší sestrou a jejím manželem.

PR: Ani nevím, protože jsem nikam nechodila a raději jsem si doma četla. Pokud jsme někdy šli navečer (kino, tréninky...), tak nám vždy chodili rodiče naproti.

4) ... jakou hudbu jste poslouchala?

PH: Opravdu moji oblíbenou muzikou

byla švédská kapela ROXETTE, to byla moje srdeční záležitost. Na internátě jsme s holkami poslouchaly, co bylo k máni a co kdo přinesl, kupříkladu Depeche mode, Shalom, Oceán, The Cure atd.

JC: Poslouchala jsem folkovou hudbu. Mými oblíbenými interprety byli bratři Nedvědi a skupina Spirituál kvintet. Sestra a švagr mi občas pouštěli rockovou hudbu, kapely Queen, Pink Floyd, Sweet, Nazareth. Do dnešních dnů si ráda poslechnu i hity skupiny ABBA.

PR: Oblíbeného Sagvana Tofiho, Michala Davida, Elán, Standu Hložka, Petra Kotvalda, Víťu Vávru... bylo toho dost.

5) ... jaké filmy se Vám líbily?

PH: Film, co mě napadl, byl „The Last of the Mohicans“, tedy Poslední mohykán. Byl to historicko-dobrodružný román a v téhle době to byla nejlepší indiánka. Ale v souhrnu to byly filmy s obsazením herce Kevina Costnera. **JC:** Ráda jsem v televizi sledovala životopisné seriály, které se vysílaly často v pátek večer. Zajímavá filmová představení měla kina na programu v rámci letních filmových festivalů. Vzpomínám si zvláš-

tě na dva – Poslední císař a Bohem zapomenuté děti.

PR: Vitr v kapse, Sněženy a Machři, Bony a klid, nedělní dopolední seriály a filmy pro pamětníky jsem hltala s mamkou.

6) ... jaké bylo Vaše nejoblíbenější jídlo či pochutina?

PH: Já sním vše, jediné jídlo, co mám z mého jídelníčku vyřazeno, je krupicová kaše. Tak to bylo kdysi a je to tak i dnes.

JC: Moc jsem se těšila na každoroční zabijačku, kterou pořádal můj strýc. Byla to zajímavá podívaná, spolu se stejným starším bratrancem jsme poslouchali dospělé a sledovali řezníka při práci. Pochutnávali si na dobrotách, jako je ovar, jitnice a jelita, tlačěnka.

PR: Turecký med za pár halířů, hruškový nanuk a jablečná dřev ve žluté plastové krabičce, šumáky a vanilková zmrzlina na

sušenkovém tácku.

7) ... podle čeho jste se rozhodla, na kterou školu jít?

PH: Moje rozhodnutí vzniklo celkem dost narychlo, měla jsem přihlášku na zdravotní školu, ale vyměnila jsem ji na střední školu pedagogickou. Určitě rozhodl výběr předmětů a možnost talentových zkoušek. Vztah k dětem přicházel až později.

JC: V posledním ročníku na základní škole jsem chtěla jít studovat do Prahy střední odbornou školu zaměřenou na knihovnictví. Musela bych bývala nastoupit na internát, což se ale nelíbilo mým rodičům, proto mi navrhli jako alternativu gymnázium s tím, že si uvedené vzdělání budu moci v osmnácti doplnit nástavbou nebo studiem vysoké školy. Já souhlasila, taky se mi nechtělo z domova.

PR: Chtěla jsem být vždy učitelkou,

tak gymnázium byla jediná volba. Druhá přihláška musela být na učební obor bez maturity a já si vybrala mlékárenského laboranta. Ještě, že mě na ten gympl vzali.

8) ... jaký typ kluka se Vám líbil?

PH: Typy kluků pro mě představovaly přednosti vysoký, modrooký a charakter. Konkrétnější příklad popravdě nevím.

JC: Líbil se mi tehdy francouzský herec Alain Delon. Dnes starý pán byl tehdy o pětadvacet let mladší. Stejně staří kluci byli prima kamarádi.

PR: Sportovní typ, krásný, pěkně oblékaný, přesně ten, po kterém všechny šilely.

9) ... co bylo Vaším největším „úletem“?

PH: Těch úletů bylo hodně. Na internátě jsem se sešla s bezvadnou partou holek, hlavně byla spousta legrace, k tomu patří samozřejmě i ty úlety. Nejzáživnější úlet byl noční koupání v zámecké kašně v Litomyšli. I jízda stopem domů byla zajímavá.

JC: Myslím, že jsem byla naprosto nudná a relativně poslušná náctiletá. Ani s rodiči jsem se na rozdíl od mé sestry skoro nehádala. Takže si teď nemohu na nic vzpomenout.

PR: Když jsem se poprvé a naposledy nechala ostříhat nakrátko – tupý sestřih od spolužačky mého táty.

10) ... po čem jste tehdy toužila, co jste si moc přála?

PH: Přání a věci, po kterých jsem toužila, bylo nespočítaně hodně - cestování, poznávání lidí či návštěvy koncertů.

JC: Ve dvanácti jsem chtěla jízdní kolo, které jsem nakonec dostala k Vánocům. V patnácti jsem toužila po náušnicích. Dostala jsem první zlaté za vysvědčení, ale až v sedmnácti letech.

PR: Chtěla jsem se hlavně dostat na gymnázium a pak už si tedy opravdu nevzpomínám, je to přece jenom už skoro 30 let.

Devátáci zhlédli Bílou nemoc

ADRIANA POKORNÁ (9.B)

V pátek 19. října zhlédly deváté třídy v jabloneckém divadle hru Karla Čapka Bílá nemoc. Jde o známý příběh o nemoci projevující se bílými fleky se smrtelnými následky.

Na nemoc nikdo nezná pro-

tilék. Až se objeví Dr. Galén, jenž oznámí Dr. Sigelioví, že objevil protilek. Lékař mu nevěří a nechá ho otestovat mezi nakaženými a skutečně zírá s úžasem, že se nenakazil.

Ve chvíli, kdy běží doktor Galén s protilátkou, ušlape ho dav lidu. Žáci si mohli povšimnout

i minimálně dvou známých herců Martina Písaříka (Baron Krüg) a herečky ze seriálu Ordinance v Růžové zahradě Eriky Jánské - Anna Kulovaná (dcera Maršála)

Názory žáků: Byla to celkem pěkná hra, kromě toho po-

divného konce. Vlastně by to asi nikdo nechápal, kdyby nám paní učitelky den před představením nevysvětlily, oč vlastně v té hře jde.

Názory učitelů: Shodli se na pěkné hře a na velmi povedených výkonech herců.

Pátáci na výletě v Praze

Krásný podzimní den prožili žáci pátých tříd 16. října, když se vypravili na vlastivědnou exkurzi do Prahy, aby na vlastní oči viděli alespoň několik historických památek, o kterých se učí ve vlastivědě. Svě putování odstartovali malí turisté na Pražském

hradě, kde si prohlédli jednotlivá nádvoří, Katedrálu sv. Víta, Vladislavský sál, Baziliku

sv. Jiří, Pražskou sv. Jitku, Katedrálu sv. Víta, Vladislavský sál, Baziliku

Z Hradu pak žáci pokračovali Nerudovou ulicí na Malostranské náměstí a směřovali na Karlův most a Staroměstské náměstí. Po zhlédnutí orloje se všechny páté třídy odebraly k autobusu, který je převezl do planetária, kde byl pro ně připraven program o vesmíru.

Výprava se vydařila a děti si přivezly domů mnoho zážitků, poznatků a suvenýrů.

ZEPTALI JSME SE VÁS

Komu myslíš, že se říká XANTYPA?

Vendula Severová (9.C): „To je nějaký časák.“

Michaela Jandová (9.B): „Člověku závislému na hudbě.“

Bára Kolínská (8.B): „Nějaké hvězdy, nebo souhvězdí.“

Tereza Laubová (8.B): „Je to nějaká exotická kytky.“

Bára Janoušková (8.A): „Asi nějaké bohyně.“

Xantypa byla manželka starořeckého filosofa Sokrata, podle ní je jméno Xantypa synonymem pro ženu hašteřivou, hádavou a zlou. Mimo jiné je to dnes i název pro společenský časopis.

Ptala se: Adriana Pokorná (9.B)

ANKETA - Čím chcete být? (1. část – odpovědi dětí z 1. stupně)

PŘIPRAVILI: LUCIE POLÁKOVÁ, ADÉLA TŮVIŠOVÁ (OBĚ 7.C), VALERIE MORAVCOVÁ, MARKÉTA GYNGOVÁ (OBĚ 6.A)

Tomáš Matěj (1.C): „Chci prodávat ovoce.“

Adéla Sochorová (1.C): „Baví mě učit, proto chci být učitelkou.“

Patrik Tancoš (1.C): „Chci prodávat pivo, proto chci být hospodářem.“

Carolina Serra (1.C): „Bavilo by mě učit, proto chci být učitelka.“

Andrea Pravcová (1.C): „Chci být učitelka v MŠ.“

Matouš Martinka (1.B): „Protože chci ošetřovat, chci být doktor.“

Daniela Mráková (1.B): „Baví mě zpěv, proto chci být zpěvačka.“

Filip Mairich (1.B): „Líbí se mi závodit, proto chci být cyklista.“

Tereza Kerhartová (1.B): „Protože se mi líbí zpívat, chci být zpěvačka.“

Nela Podhradská (1.B): „Také chci být zpěvačka.“

Silvie Marcinová (1.B): „Líbí se mi cirkusácké kousky, proto chci být cirkusáčka.“

Matěj Vopat (1.A): „Baví mě hrát fotbal, proto chci být fotbalista.“

Jakub Gaši (1.A): „Baví mě hrát hokej, proto chci být hokejista.“

Adéla Hájková (1.A): „Protože mě baví gymnastika, chci být gymnastka.“

Karolína Ježková (1.A): „Protože se mi líbí zpívat, chci být zpěvačka.“

Vítek Polák (2.B): „Rád kopu na zahradě, tak budu horník.“

Honza Pokorný (2.B): „Chci být učitelem, nevím proč.“

Eliška Hujerová (2.B): „Ráda se učím, proto chci být učitelka.“

Šárka Marešová (2.B): „Chci být módní návrhářka.“

Jan Šimůnek (2.C): „Prof. hráč badmintonu, baví mě to.“

Adam Šourek (2.C): „Chci být instalatér, trénuji to.“

Jindřiška Holová (2.C): „Mám problémy se zubama, tak chci být zubařka.“

Karolína Moníková (2.C): „Mám ráda zvířata, tak chci být veterinářka.“

Sára Hroudová (2.A): „Chci být modelka, ale nevím proč.“

Sára Giňová (2.A): „Umím dělat skvěle s vlasama, tak chci být kadeřnice.“

Dimitar Adžiev (2.A): „Chci honit zloděje, tak budu policista.“

Adam Kerhart (2.A): „Chci být údržbář, protože tak pracuje můj táta.“

Jáchym Jelínek (3.A): „Chtěl bych být sportovec, protože sportuju od malička.“

Karolína Mencová (3.A): „Chtěla bych být učitelkou.“

Jakub Brožek (3.A) – „Chci být policajt, protože mají pistoli.“

Eliška Hofrichterová (3.A): „Moc bych si přála být učitelka, moji rodiče jsou také učitelé.“

Jana Macháčová (3.B): „Chtěla bych být malířka, ráda maluju.“

Kristína Markalousová (3.B): „Chtěla bych být kuchařka, protože ráda vařím.“

Marcel Najman (3.B): „Chtěl bych být doktor, protože se koukám na filmy o

doktorech.“

Semih Pehlivan (3.B): „Chtěl bych být záchranář a pomáhat lidem.“

Ondřej Svoboda (3.C): „Chci být fotbalista, mám fotbal rád.“

Jonáš Petráček (3.C): „Chci být také fotbalista, baví mě to.“

Natalie Řeháková (3.C): „Chci jezdit profesionálně na koni.“

Martina Predigerová (3.C): „Chci být spisovatelka, ráda píšu.“

Lucie Horáková (4.A): „Chtěla bych být doktorkou, protože se mě líbí jejich práce.“

Bára Bernichová (4.A): „Chtěla bych vyrábět hračky, protože mám velkou fantazii.“

Tomáš Dyntar (4.A): „Protože mě baví riskovat, měl bych být kaskadér.“

Samuel Hrouda (4.A): „Chtěl bych být policista, protože nosí pistoli.“

Michal Adámek (4.A): „Chtěl bych být bubeník, protože mě baví hrát na bubny.“

Patrik Střelec (4.C): „Chci být automechanik, protože se mě líbí auta.“

Corinna Romanová (4.C): „Chci být módní návrhářka, protože mě baví navrhovat barevné návrhy.“

Barnabáš Halama (4.C): „Chci být grafik, protože to dělá můj strejda a dost si vydělává.“

Matěj Raška (4.C): „Chci být politik, protože ten si hodně vydělává.“

Adéla Křimová (4.B): „Chci být ředitelka, protože o všem rozhoduje.“

Jan Janiček (4.B): „Chci být zahradník, protože rád sází kytičky.“

Rozhovor s panem ředitelem Jiřím Čeřovským: Černá tabule a bílá křída má také své kouzlo

Eliška Valová (9.B)

Od září letošního roku vede naši školu nový pan ředitel Jiří Čeřovský. Náš tým redaktorů se tedy zcela logicky rozhodl připravit do prvního vydání následující rozhovor.

Co Vás mile a co nemile na škole překvapilo?

„Z pohledu učitele mě mile překvapil sbor pedagogů, který je velice výkonný a pracovitý. Jejich pracovní nasazení a práce se žáky je velmi dobrá. To je pro všechny přínosné.“

Co mě trochu nemile překvapilo, to se týká realizace zateplení a výměny oken. Zejména pak komplikace se zateplením střechy v průběhu provádění těchto prací, kdy došlo k prosakování vody až do přízemí.“

Jak se změnila výuka a žáci od doby, kdy jste naposledy učil?

„Pauza byla poměrně dlouhá, takže změna určitě nastala... Od doby, kdy jsem učil v 90. letech, se žáci příliš nezměnili, možná přístup některých rodičů. Když tehdy něco u žáků nefungovalo, stačilo jim domluvit a docházelo k rychlé odezvě a změně stavu. Nyní jsem v určitých individuálních případech poznal, že to ne vždy funguje. Škola i učitelé mají snahu problém řešit, pokud ho dítě má, ale odezva z druhé strany je problematická. V tom vidím zásadní rozdíl. Je to apel z mé strany na rodiče jako zákonné zástupce, protože oni jsou těmi, které nemůže škola v žádném případě nahradit.“

Výuka se změnila určitě ve vymoženostech technického rázu. V 90. letech byla technika z dnešního pohledu na počátku, např. pojem interaktivní tabule jsme v té době neznali. Změny vidím proto hlavně ve využití techniky, která se stále mění a vyvíjí... Přesto si myslím, že černá tabule a bílá křída má také své kouzlo a že technika jako taková zdaleka nemůže všechno nahradit. Už vůbec nemůže nahradit toho, kdo stojí před dětmi a předává jim informace, zkušenosti, ať už s pomocí techniky či jakýchkoli jiných pomůcek. Učitel je zkrátka nenahraditelný. Používání nové techniky pro vyučování je trend, který se nedá změnit. Za chvíli se možná budou žáci vyučovat 3D technologií. Přesto ale tvrdím a je to můj osobní názor, že je potřeba hledat kombinaci využití starých tradičních metod (černá tabule, křída) a těch nových pomůcek - dataprojektorů, interaktivních tabulí apod.“

Jak byste chtěl, aby škola pod Vaším vedením vypadala?

„Doufám, že již za rok bude škola jako budova vypadat dobře, že se podaří veškeré opravy fasády a zateplení udělat tak, abychom za rok touto dobou měli školu navenek krásnou, čistou, zateplenou. To je tedy ta vizuální stránka, provozní. To nejpodstatnější se odehrává uvnitř školy. Přál bych si, aby se čas ve škole využíval k tomu, proč sem všichni chodíme. To znamená, aby se žáci naučili spoustu různých, zajímavých věcí a získali znalosti, dovednosti... a hlavně, aby odešli z deváté třídy schopní pokračovat dál tak, jak si každý sám zvolí. Aby jim v tom naše škola byla nápomocna, a to není lehký úkol... Rád bych, aby se podařilo postupně ve spolupráci se žáky a rodiči potlačit některé negativní trendy v chování a přístupu žáků k vyučování. Věřím, že společně to zvládneme.“

Jaký by měl být podle Vás učitel?

„Měl by být odborníkem v tom oboru, který vyučuje. To je určitě základní předpoklad. Pak si myslím, že by to měl být člověk schopný komunikovat se žáky, s tou věkovou kategorií, kterou vzdělává. Neměl by se bát otevřené diskuze ani „stát“ nad žáky povýšeně a shora na ně shlížet. Měl by být přístupný názorům žáků a o řešení problémů mluvit nejenom z pohledu odbornosti svého oboru, ale i obecně, protože to k povolání učitele patří. Nebát se být otevřený k žákům i rodičům a důsledně od nich vyžadovat dodržování stanovených pravidel.“

„Máte nějakou veselou historku, kterou jste jako kantor zažil?“

„Veselé historky... já tomu říkám „historiky z natáčení“. Za ty dva měsíce, co jsem ve škole, přímo ne. No a z minulosti, už je to přece jen řádka let, takže se přiznám, že si nevzpomenu na něco, co by mě vysloveně rozesmálo ve škole z aktivit žáků, ale doufám, že se mi zde nějaká veselá historka i přihodí. Ačkoli teď jsem si vzpomněl na jednu, i když to asi není přesně to, co očekáváte. Dnes jsem při hodině chemie v osmé třídě říkal, že hodiny, které budou následovat, budou i hodiny, kdy budou mít žáci za úkol zpracovat nějaké téma a potom je odprezentovat, a že si vyměníme role. Já budu v tu chvíli posluchačem neboli žákem a oni učitelem. Jedna žákyně se mě zeptala, že se přece určitě nebudu chovat jako žák v tom smyslu, že bych se třeba otočil a začal se bavit... Odpověděl jsem, proč ne? Budu přece žákem jako kdokoliv jiný, aby viděli, jaké to je, když jsou žáci neposední. Její upřímnost mě potěšila a otázka pobavila.“

Když jste byl žákem základní školy, jaké předměty Vás nejvíce bavily?

„Tak to už je opravdu hodně dlouho. Chodil jsem také na devítiletku. Od malička mi nebyl cizí pohyb, bavil mě sport. To mi zůstalo dodnes. Z předmětů jsem postupně začal tíhnout k těm přírodovědným. Nakonec jsem se taky stal učitelem biologie a chemie.“